ŽIVOT VÍRY

Proměna společnosti evangeliem

7–8
2018
60 Kč

„Rozpadu rodiny se většinou dá zabránit“

Harry a Kate Bensonovi

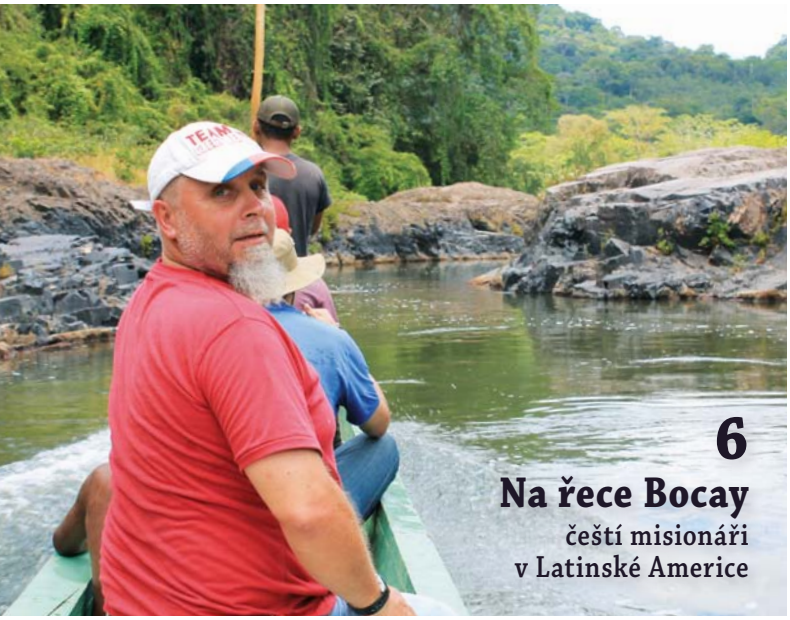
Na řece Bocay
čeští misionáři v Latinské Americe /6

téma: Místní ekumena
Kde u nás křesťané spolupracují? /12

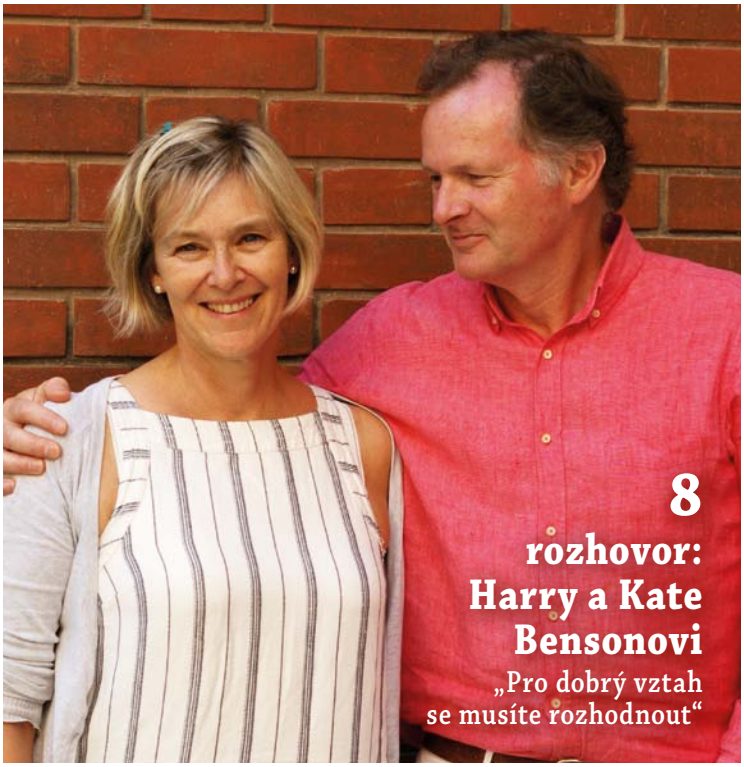
Je Narnie „křesťanská“?
Pavel Hošek /30

52 stran čtení na léto
soutěžní křížovka

co najdete v tomto čísle

6
Na řece Bocay
čeští misionáři v Latinské Americe

8
rozhovor: Harry a Kate Bensonovi
„Pro dobrý vztah se musíte rozhodnout“

12
téma: Kde křesťané žijí svorně
Místa, kde se spolupráce daří

24
Ruské Bible v pytlích U. S. Army
příběh Aleny Kovářové

úvodník

4 **Odpočívat? A proč vlastně?** David Novák

reportáž

6 **Na řece Bocay** Michal Klesnil

rozhovor

8 **Dobrý vztah je jako zlatá medaile** Harry a Kate Bensonovi

téma: Kde křesťané bydlí svorně

12 **Jakou církev předáme svým dětem?** Miloš Poborský
13 **Meze jednoty** Lubomír Ondráček
14 **Ekumena – sprosté slovo?** David Novák
15 **Kde kvete spolupráce** anketa
22 ***Mistři, mistři? Mistr!*** *Ondřej Hurta*

můj příběh

24 **Cesta za Bohem** Josef Jan Kovář
26 **Četl jsem spolužákům z Bible** Ondřej Daneš
27 **V umývárně** Jan Kovanda
27 **Noc otevřených dveří** Petr Esner

ze života církve

28 **Přiblížil jsem se nebi** Stanislav Bubik

misie

30 **Boj s tradicí** Šárka Šorfová

umění

32 **Jsou Letopisy Narnie „křesťanské“?** Pavel Hošek

pastorace, vedení

34 **Proč ve sboru nesedávám s manželem** Rebecca McLaughlinová

z historie

35 **Bílý muž s knihou** Adoniram Judson, Jaroslav Pleva

povídka

38 **O trpělivém vinaři** Delicie Nerková

foto na titulní straně: Život víry – Lucie Vlasáková; na této straně: ☐ (6) Michal Klesnil ☐ (8) Život víry – Lucie Vlasáková ☐ (12) Magdalena Kucová ☐ (24) archiv Josefa Jana Kováře

Proměna společnosti evangeliem

ŽIVOT VÍRY

ročník 29 / **červenec–srpen 2018**
cena 60 Kč

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.
KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: **Mgr. Tomáš Coufal**
Redakce: **Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Vlasáková, DiS.**
Redakční rada: **Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová**
Sazba a grafická úprava: **Ondřej Pumr**
Korektury: **Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová**
Výtvarná spolupráce: **Pavel Bosman**
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: *redakce@zivotviry.cz,* web: *www.zivotviry.cz*

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu *predplatne@zivotviry.cz*. Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na *www.zivotviry.cz*, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Kníhkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: *jonatan@vbh.sk*
http://obchod.mrp.sk/vbh

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: *szp@diakonie.cz*

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopií, pouze zdarma.

Uzávěrka **řádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem. Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme. Podmínky inzerce: *http://inzerce.zivotviry.cz*

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

následující větu jsem kdysi slyšel jako opověď na svou připomínku k nějakému rozhodování jednoho mého známého: „Když mě Bůh povolal jako vedoucího, tak mi dá i moudrost, abych to dělal dobře.“ Už jsem zapomněl, o co tenkrát šlo, ale ta odpověď, tu už asi nezapomenu. Zdálo by se, že se proti ní nedá nic namítnout. Skutečnost je ale taková, že i křesťanští vedoucí dělají chyby. Jak je to možné? Copak je Bůh povolal, a nevybavil je moudrostí?

Pro světské vedoucí velmi často platí, že v kariéře postupují tak dlouho, až dosáhnou pozice, na kterou už nemají. Když někomu něco jde, není to přece zárukou, že mu půjde i něco obtížnějšího. Říká se tomu Peterův princip (nesouvisí to s apoštolem Petrem, jeden americký autor s příjmením Peter o tom před 49 lety napsal knížku). Řekněme, že lidé jsou povyšováni proto, že jsou úspěšní. Pokud je ale někdo úspěšný na nižší pozici, nemusí to přece znamenat, že se mu bude dařit i na pozici vyšší. Postupuje, povyšuje, až už mu to na určitém hraničním postu nepůjde. To je jeho strop (přesněji řečeno nad jeho stropem) a tam často vydrží až do penze. Škoda, že nezůstal na předchozím místě! Oč spokojenější by byl on i všichni okolo...

To, že mu to nejde, zjistí on sám i všichni, kterým „velí“. Chodí kolem něj jako kocouři kolem horké kaše. Snaží se mu pomoci, protože se ho bojí, neboť on jim může zvýšit plat (někdo mu možná chce pomoci třeba i z loajality nebo ze soucitu). Pomoci mu ale není snadné, protože on je přece úspěšný a žádné chyby nedělá.

Zatímco dříve byl ochotný své chyby přiznávat, protože věděl, že to pomůže celku, společnému dílu, teď už je někde jinde. Proč? Přestože chyby dělal i dříve, najednou to bere jinak. Najednou nějakým šestým smyslem ví, že by jeho chyby odhalovaly jeho neschopnost. Proto je před druhými i před sebou skrývá. Takový vedoucí je ovšem pro svůj podnik nebo oddělení brzdou. Možná (patrně) jsi už něco takového v práci zažil.

Protože vedoucí v církvi mají být vybíráni na základě Božího vedení, nemělo by mezi křesťany k takovým chybám docházet. Bůh chyby nedělá. Možná, že je na tom církev lépe než okolní svět, ale bojím se, že ne o moc. Dokonce si myslím, že všichni (křesťanští) vedoucí mají svá omezení. To nám pomáhá (nebo by nám mělo pomáhat) v tom, abychom hledali moudrost u Boha. Pokud si nějaký vedoucí myslí, že to má v kapse, nebude Boha usilovně hledat. Proč ztrácet čas s něčím, co není potřeba?

Právě vedoucí by měl vědět, že pokud se mu někdy něco podařilo (a to se podařilo každému z nás), bylo to pro Boží milost. O hodně zdravější postoj než „Moudrost mám!“ je „Moudrost potřebuji, a tak ji hledám.“ Zestručněné to zní: „Moudrost nemám.“ Myslím, že vedoucí by o sobě měl uvažovat tak, a ne naopak.

Úspěšný vedoucí musí znát svá omezení. Potřebuje stát o názory kritiků a vyhledávat od nich zpětnou vazbu. Křesťanští vedoucí to v mnohém ohledu mají těžší, protože se od nich očekávají velmi různorodá rozhodování v různých oborech. Nikdo dnes nemůže být zároveň odborníkem na ekonomiku, poradenství, evangelizaci, teologii, pí ár, personální management a řízení organizace. Naopak, vedoucí sborů často nejsou odborníci ani na jednu z těch věcí, a přesto se od nich v každé z těchto oblastí očekávají rozumné kroky a moudrá rozhodnutí.

Myslím na nedávný případ z poslední doby, kdy vedoucí jedné církví založené a spravované organizace svou nemoudrostí prohospodařil několik milionů korun. Překvapující je, že přesto zůstal na svém postu. Církve bývají spe-

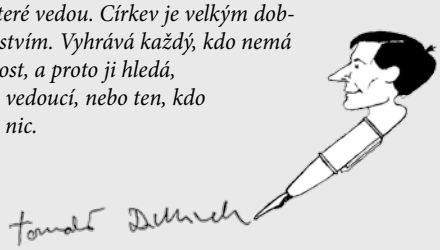
Vedoucí, nejzranitelnější část církve?

cifickými biotopy, kde zhusta bují neprofesionalita i absurdita, často daná falešnými ohledy, snahou chovat se k sobě vzájemně tak, aby to vypadalo křesťansky.

A přesto, církev si Bůh vyvolil, miluje ji a stará se o ni. I když je vůdcovství tak zranitelné, mají vedoucí velikou možnost pomáhat lidem k poznání Krista. Vedoucí jsou pro církev nejen důležití, ale přímo klíčoví. V církvi je mnoho obětavých vedoucích, mnoho vedoucích zralých, k čemuž patří i pokora. Věřím, že je u nás mnoho křesťanských vedoucích, kteří jsou ochotni přiznávat své chyby a selhání.

Vedoucí to nemají lehké, a zvláště u nás ne. K vrchnosti panuje v našem národě nedůvěra už bezmála 400 let. Lehké to nemají ani církevní vedoucí. Lidé ve sborech často kritizují jejich názory a rozhodnutí, i když neznají souvislosti a proto věcem rozumět nemohou. Křesťan, a ještě spíš evangelikální křesťan, je tvor většinou značně konzervativní. Málokdo je navíc tak přesvědčený, že do všeho vidí. Není divu, poznání Boha skutečně dodává sebevědomí. Ve své neomylnosti my, členové evangelikálních sborů, občas připomínáme facebookové debatéry nebo hospodské polyhistory či politology.

Vedoucí potřebují mít ochotu uznávat chyby i přijímat kritiku. Zároveň se ale jen těžko obejdou bez důvěry a bez vstřícnosti ke spolupráci těch, které vedou. Církev je velkým dobrodružstvím. Vyhrává každý, kdo nemá moudrost, a proto ji hledá, ať je to vedoucí, nebo ten, kdo nevede nic.

Odpočívat? A proč vlastně?

David Novák

Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera... Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi a že tě Hospodin, tvůj Bůh, odtud vyvedl pevnou rukou a vztaženou paží. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku. (5M 5,13–15)

Několikrát jsem slyšel obhajovat přikázání o dni odpočinku zhruba těmito slovy: „Když člověk odpočívá, dokáže podávat ještě lepší výkon." Jinými slovy, přikázání o odpočinku je v Desateru proto, abychom byli ještě výkonnější. Tento princip je známý z jakékoli lidské činnosti. Kdo chce podat dobrý výkon, musí se občas zastavit, jinak dopadne jako struna, která se natahuje tak dlouho, až praskne, popř. jako stroj, který se dlouho nepromazal. Jenže je otázka, zda Bůh, když tvořil vesmír, byl na konci tvoření tak unavený, že si prostě potřeboval odpočinout, aby nevyhořel. Myslím si, že důvodem nebyla únava ani touha podávat ještě lepší výkon, než je stvoření vesmíru. Jaký tedy mělo jeho odpočívání smysl?

Hospodin řekl: „To stačí"

Když pozorně čteme zprávu o stvoření, zjišťujeme, že se zde opakuje motiv „Hospodin dokončil". To velmi připomíná Ježíšova poslední slova, kde Ježíš neříká „umírám" nebo „už nemohu", ale „je dokonáno". Dokončil jsem. Jinými slovy: Co jsem měl dokonat, dokonal jsem. Stvoření před prvním hříchem bylo dokonalé, přesto by jistě bylo možné něco přidat... Vesmír mohl být trochu větší, Bůh mohl stvořit o pár druhů zvířat více atd. Jenže v určité chvíli Hospodin řekne: „To stačí." Stejně tak Kristus řekne: „Je dokonáno." Stačí.

Na rozdíl od Boha Otce a Syna nejsme schopni dílo dovést k dokonalosti, nicméně si myslím, že přikázání ohledně odpočinku ukazuje na důležitý princip. Konkrétně na schopnost něco dodělat, prohlásit to či ono za dokončené a poté se zastavit a odpočinout si. Myslím, že to je úžasná zpráva pro perfekcionisty, workoholiky, lidi s mesiášským komplexem, lidi s pocitem, že bez nich nic nepůjde. Ona zpráva zní, že vždy jde to či ono udělat lépe, ve větším množství nebo dokonaleji. Existuje ale i hranice, kdy je třeba se zastavit. Pro některé rodiče to znamená dokázat si říct: „Dost, dětem jsem dal, co jsem mohl. Teď už je to na nich." Pro pracující to znamená říct si: „Dost, nebudu si práci tahat domů a odstoupím od ní alespoň sedmý den." Znamená to dokázat čas od času přehlédnout svůj život, to, co zde tvoříme, a důvěřovat, že když chvíli nebudeme pracovat, náš svět se nezhroutí. Sedmý den je výzvou, abychom týden po týdnu nahlédli na to, co jsme dokončili, co dobrého jsme přijali z Božích rukou. Sedmý den je proto i určitou výzvou k vděčnosti.

Jedna z oblastí, ze které jako lidé odvozujeme svoji hodnotu, je práce a s ní související úspěch a výkon. Když nám někdo řekne, že má čas, nebo dokonce že nemá co dělat, díváme se na něj jako na blázna nebo jako na flákače. Jak to, že má čas? A když ho má, jak to, že si ho něčím nezaplní? Vzpomínám si, jak mi jeden kazatel říkal, že si vždy v šest ráno zapínal lampičku, aby si lidé, kteří chodili do práce kolem

krátce

„Naši" Iráčané. Nadační fond Generace 21, který na začátku roku 2016 do ČR přivezl 89 Iráčanů, se o 35 z nich, kteří u nás zůstali, nadále stará formou asistenční služby. Jejich situace by se dala zjednodušeně popsat jedním slovem – stabilizace. Situace u nás pro ně nadále zůstává náročná, nadále bojují s jazykem i kulturními odlišnostmi, nicméně stojí na svých nohách a vnímají, že teď už je zodpovědnost za jejich životy na nich.

Pracují, a pokud práci ztratí, sami hledají novou. Jsou zapojeni do místních farností a sborů. Mají vybudovány osobní vazby a kontakty. Děti chodí do škol, teenageři studují. Obecně je zapojení dětí a mládeže velmi povzbudivé – mluví česky, zapadli a integraci zvládají velmi dobře. Ve skupině v Českém Těšíně se chystá svatba, kdy nevěstou je Češka. Radost máme jak z těch, kteří nacházejí svoje uplatnění na kvalifikovaných a lépe placených místech (IT manažer, lékař), tak i u profesí řemeslnických (truhláři).

Na druhou stranu, nic z toho není úplně bez problémů a jak skupina v Praze, tak i skupina v Českém Těšíně potřebuje stále intenzivní asistenci. V Praze nadále spolupracujeme se Suverénním řádem maltézských rytířů a v Českém Těšíně se Slezskou diakonií. Pro následující období už předpokládáme, že budeme finančně podporovat jen konkrétní případy (babičku, která u nás nedosáhla na důchod, čerstvou maminku...).

Dan Drápal, Nadační fond Generace 21

Alfa ve světě roste. Mezinárodní hnutí kurzů Alfa roste nepřetržitě od svého vzniku v roce 1992. Kancelář Alpha International vyhodnotila uplynulý rok jako dobrý, i když ne průlomový. Kurz pořádají společenství prakticky všech křesťanských církví ve 170 státech světa. Loni Alfu absolvovalo 1,5 milionu lidí, což je oproti předloňsku dvanáctiprocentní nárůst. Alfu loni na světě zorganizovalo 35 tisíc sborů a farností, což byl růst pětiprocentní. Vedoucí Alpha International si stanovili za cíl, aby počet sborů a farností, které kurz uspořádají, narostl do roku 2022 na 68 tisíc. Počet mladých, kteří kurz vychodili, narostl loni o 24 procent. Alfu ve vězení absolvovalo na 50 tisíc osob ve výkonu trestu. Že za rok přibylo 160 tisíc účastníků? Žádný průlom, takový normální růst.

www.kurzyalfa.cz

KS se sešla v Praze. Každoroční celocírkevní bohoslužby KS se konaly 3. 6. odpoledne v pražském Hotelu Olšanka. Protože to po loňské volbě seniora bylo první společné setkání, bylo jeho hlavním bodem „předání pochodně" a žehnání novému seniorovi. S tím souvisela dvě zkrácená kázání. Promluvil emeritní senior a zakladatel KS Dan Drápal i novopečený senior Marek Prosner. Ten, v rámci zamyšlení nad vůdcovstvím, zmínil tři věci, v nichž je mu jeho předchůdce vzorem: 1. Když mu lidé hodili rukavici, nezvedl ji. 2. Má postoj modlitby: „Modlí se za nás. Jsem za to vděčný, a prosím, vydrž, Dane, tvoje modlitby potřebujeme..." 3. Má dost na Hospodinu.

Žehnali členové Rady KS a zástupce Rady CB Petr Raus, který překvapil tím, že Marku Prosnerovi žehnal jako kolega-rozhlasák z TWR. Součástí shromáždění byla tradičně Večeře Páně, kterou uváděl děčínský pastor a člen Rady KS Jan Cvejn. Je to podle něj „připomenutí smlouvy s Bohem i smlouvy s církví". V nabitém programu, který moderoval a na jehož časový průběh dohlížel další člen rady a pastor KS Praha-Střed Petr Kácha, zbylo místo i na modlitby, kdy se přítomní pastoři modlili za potřebné. Překvapivá byla nízká účast, přibližně 350, ve srovnání s loňskem asi poloviční.

George Verwer: nezvyklé oslavy. Zakladatel jedné z největších a nejvlivnějších misijních organizací na světě Operace Mobilizace George Verwer oslaví osmdesátiny nezvyklým způsobem. Napsal, že si od velkých oslav (např. nedávných „šedesátin" OM) potřebuje vzít dovolenou. „Vždycky pro mě bylo těžké, že jsem s lidmi, které znám a za většinu z nichž se modlím, na podobných akcích neměl možnost promluvit," uvedl Verwer. V létě proto vlakem ze svého domova navštíví asi dvacet britských měst a v určených dnech bude v nádražních kavárnách k dispozici pro setkání s přáteli a známými blízko jejich bydlišť. Přestože má narozeniny až 3. 7., začíná už 2. 7., kdy má narozeniny jeho manželka Drena. Své vyjížďky ukončí začátkem srpna. Zve lidi na kávu, k popovídání a k tomu, aby se s ním společně vyfotili. Na každém z nádraží se zdrží od půl jedenácté do sedmi večer. Své přátele George Verwer uklidňuje, že to pro něj není náročné – ve vlaku se cítí pohodlně a často si i schrupne: „Večery a rána budu většinou trávit doma s Drenou."

Návštěva jihosúdánského biskupa. V květnu navštívil ČR arcibiskup Episkopální církve z jihosúdánského Toritu bratr Bernard Oringa Balmoi s manželkou. Jižní Súdán je nejmladším státem světa (vznikl 2011), který si po dlouhé a krvavé válce vybojoval nezávislost na muslimském severu. Má pozoruhodnou historii křesťanských probuzení. Po dvou letech svobody se v roce 2013 nešťastně propadl do vnitřních po-

jeho okna, mysleli, že něco dělá... Skutečně něco dělal – spal dál. Chtěl svému okolí ukázat, že je pracovitý, a možná tím jeho okolí tento pocit skutečně získávalo.

Jenže naše hodnota by měla vycházet z jiných kořenů, než je práce a to, co jsem skrze práci dokázal. Práce je pochopitelně pro život důležitá, ale nemá být tím nejdůležitějším. Moje hodnota by měla mít zdroj v Bohu, v tom, že mě Bůh nekonečně miluje, nikoli v tom, že jsem lepší než druzí, že jsem toho dokázal víc nebo že jsem výkonnější.

Schopnost odpočívat nás chrání před tím, aby se nám práce stala bohem. Zároveň nás sedmý den učí důvěřovat, že i když jeden den jakoby ztratíme, Bůh se o nás postará. Podobný princip vidíme např. i u peněz. Když něco dáme Bohu, důvěřujeme, že nám to nebude chybět, i když z hlediska ekonomiky je to nesmysl.

Místo faraona zaměstnavatel

Jedno ze zdůvodnění sedmého dne v Desateru pochází nikoli ze Stvoření, ale z Egypta. Hospodin připomíná: V Egyptě jste byli otroci. Byli jste otroky nejen faraona, ale byli jste otroky i práce. Museli jste dřít neustále, neměli jste žádný odpočinek. Když nad tím přemýšlím, říkám si, že se náš život od života otroků někdy moc neliší – místo faraona nastupuje někdy zaměstnavatel, někdy pocit zodpovědnosti, někdy prostě neschopnost odpočívat. Najednou čteme přikázání o odpočinku jako skvělou zvěst – je možné se zastavit, je třeba si odpočinout! Kdo se nedokáže zastavit, připomíná otroka.

Když jsem byl mladší, učili jsme se zpívat Internacionálu. Slova této písně jsou: „Ta práce, matka pokroku, a s ní armáda otroků jde hájit svoji čest.“ Pak následovala slova, která připomínala náboženské uctívání: „Buď práci čest!“ To byl nakonec i pozdrav mezi dělníky – čest práci. Dnes se podobným věcem smějeme a kroutíme nad nimi hlavou, jenže se obávám, zda jsme se nedostali do podobné situace, a to z vlastní vůle.

V šest ráno zapínal lampičku, aby si lidé za oknem mysleli, že něco dělá...

Když jsem byl malý kluk, křesťané v neděli nechodili ani do kina. Moje máma říkala, že se v neděli nedívali na televizi, a babička, že neposlouchali rádio. Když jsem byl za svých mladých let např. na chalupě, museli jsme pěšky asi čtyři kilometry do sboru a stejný počet kilometrů zpátky. Jako dětem se nám to pochopitelně nelíbilo. Když jsem se ptal rodičů, proč to tak je, odpověděli mi, že sedmý den patří Pánu Bohu. V neděli se navíc jedlo nejlepší jídlo v týdnu.

Hodně jsem nad tím musel přemýšlet a určitou odpověď jsem našel v knize Elieho Wiesela „Návrat do Sighetu“. Jedná se o krátké povídky ze života židovského autora, který se v nich vyrovnává s otázkou nezměrného utrpení svého a svého národa. Zaposlouchejte se do jeho slov na konci knihy: „Nevím, co bych dal za to, kdybych mohl znovu prožít šabat v mém městečku kdesi v Karpatech. Bílé ubrusy, mihotavé plameny svícnů, zářící tváře kolem mne, melodický zpěv dědečka... Tohle vše mi chybí ze všeho nejvíc, nenahraditelný pokoj, nezastupitelná zádumčivost, kterou šabat v Sighetu dával svým dětem – velkým i malým, mladým a starým, chudým i bohatým.“

Já jsem pochopitelně nezažil židovský šabat, ale mohl jsem si na tom uvědomit, že i čas patří Hospodinu a že Hospodin je důležitější než zábava, práce, pobíhání někde po přírodě a nevím co ještě. Zároveň, že v době Nového zákona si Bůh přeje, aby v mém životě existoval řád chránící mě před chaosem, který ničí. Oním řádem je sedmý den, ve kterém jak odpočívám, tak se zaměřuji na Boží věci. Svěcení sedmého dne mě chrání, aby se mi práce ani zábava nestaly bohem.

Bc. David Novák, M.Th., je předsedou Rady Církve bratrské, kazatelem CB Praha 13-Stodůlky a vyučujícím na ETS.

liticko-kmenových sporů a nyní je v rozvratu, postižen hladomorem a masovou emigrací. Místní církev usiluje o mír a pomáhá všem bez rozdílu.

Hosté navštívili třináct míst v Čechách, na Moravě i ve Slezsku: kázali ve sborech, měli přednášky a besedy, zúčastnili se konference CB, pastorálky KS, mluvili v TV Noe, Rádiu 7 a Proglasu a měli řadu jednání. Děkovali českým křesťanům za potravinovou pomoc, která dle jejich slov zachránila mnoho životů a přinesla lidem naději. (Křesťané z ČR dále pomáhají místní církvi s péčí o sirotky, provozem zdravotního střediska, školy a s holistickou misií. Ve výhledu je založení biblické školy).

Návštěvu organizoval Spolek pro Jižní Súdán, na pomoci se podílí organizace Krmte hladové, Diakonie CB a mnoho sborů i jednotlivců.

Vít Šmajstrla

◆ Na festival United přijede Worship Central. Jedním z magnetů festivalu United, který se uskuteční od 23. 8. do 25. 8. ve Vsetíně, bude britská formace Worship Central. Hudební dramaturg festivalu Marek Moškoř k tomu uvedl: „Jsme rádi, že můžeme na festivalu představovat i umělce, kteří u nás nikdy nehráli. Pokud jste Worship Central ještě neslyšeli, určitě to napravte, protože rozhodně patří ke špičce současného uctívání. Chvály na festivalu povedou Josh Gauton a Luke Hellebronth, talentovaní hudebníci, kteří patří k mladým tvářím britského worshipu.“

Worship Central

K dalším zahraničním hudebním hostům patří skupiny Christafari, Divine Attraction, LZ7, Mate.O/TU a Nomad + Natives. Z česko-slovenských interpretů a kapel se představí Adonai, BCC Worship, duo Sima Martausová a Pavel Helan, Jiný rytmus, Lévi, Safenat Paneach a další.

Důležitou součástí programu festivalu United jsou semináře. V současné době jich organizátoři na internetových stránkách představují okolo dvaceti.

Teoložka a vůdčí osobnost Katolické charismatické obnovy Kateřina Lachmanová bude hovořit o obdobích krizí. Dita Targoszová z AC Element Hradec Králové se bude věnovat odpuštění, na depresi se zaměří psycholožka Andrea Jarošová. Profesor teologie Pavel Hošek otevře otázku strachu a boje s ním, na mužskou spiritualitu upře pozornost předseda Rady CB David Novák. O obnově poutního místa Neratov přijede vyprávět místní duchovní správce P. Josef Suchár. Nevyžádané rady mládeži je název semináře, který povede kněz a vysokoškolský učitel P. Marek Orko Vácha. Promluvu věnovanou vztahům a chození bude mít člen UžV KMS a pastor KS Mozaika Hradec Králové Jakub Limr.

United je festival multižánrový. Projevuje se to ve škále zastoupených hudebních stylů a spektru dalšího programu. Kromě koncertů a seminářů nabízí workshopy, službu modliteb a duchovního poradenství, divadlo, film, dětskou scénu a sporty. Novinkou letošního ročníku bude klubová scéna v Domě kultury. V loňském roce akci navštívilo na 4 500 účastníků.

www.festivalunited.cz

◆ Zveme Česko na rande. Už řadu let zvou kurzy Alfa Česko na večeři. Jde o jednu z nejvýznamnějších českých dlouhodobých evangelizačních iniciativ s podporou prakticky všech u nás působících křesťanských církví (zapojila se do ní společenství minimálně 12ti z nich). V příštím roce uspořádají podobnou celostátní akci kurzy Manželské večery. „Zveme Česko na rande“ připravuje kancelář kurzů Alfa a koordinátoři manželských večerů Jakub a Dagmar Güttnerovi.

„Rádi bychom v rámci Týdne manželství v únoru 2019 nabídli po celé České republice síť kurzů Manželské večery pro širokou veřejnost a podpořili je celostátní propagací“, napsal předseda Rady kurzů Alfa Miloš Poborský. Organizátoři hledají křesťanské páry, které by se do akce zapojily a naučily se kurz pořádat, třeba v malém. „Manželské večery je možné dělat třeba i jen pro dva nebo tři páry doma,“ uvedl Poborský. Pořádání Alfy i Manželských večerů v ČR koordinuje KMS.

www.manzelskevecery.cz

◆ Biblická internetová škola v Brně. Biblická internetová škola (BIŠB) navazuje na Biblickou školu Slovo života, která působila v Brně v 90. letech, kde studovalo okolo 700 studentů. Škola je úzce spojena se švédským Word of Life Bible Center (WOLBC). WOLBC vzniklo před 35 lety a studovalo zde přes 28 tisíc studentů na mnoha pobočkách v řadě států světa. Během tříletého působení se internetového studia zúčastnilo okolo 150 studentů převážně z ČR a SR.

Intenzivní osmiměsíční kurz na BIŠB je zaměřen na prohloubení znalosti Písma, na upevnění osobní víry a přípravu na duchovní službu. Studium probíhá on-line. Ve školním roce 2018–2019 na studenty čeká 24 předmětů (např. Skutky apoštolů, Duch svatý a jeho dary, Kázání a vyučování, Autorita věřícího, Leadership). Každý předmět se skládá z 12 video lekcí. Studium je zakončeno společným misijním výjezdem a slavnostní graduací. Vyučujícími jsou misionáři a učitelé Bible působící po celém světě.

Více na www.bisb.cz

□ připravil Tomáš Dittrich

Na řece Bocay

Návštěva u českých misionářů

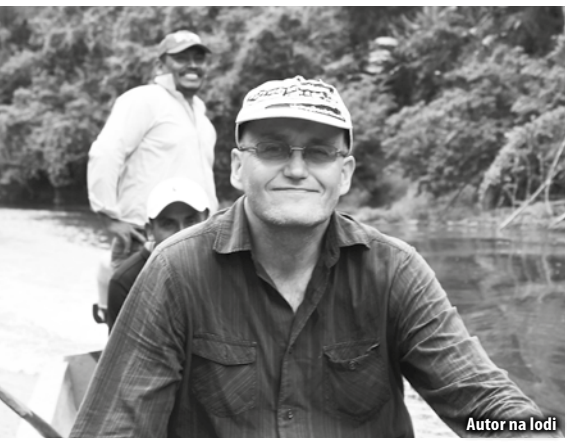
Michal Klesnil

Zbyněk, Eliška a Pavla Klingerovi

foto k článku autor

Nikaragua je země krásné přírody, činných sopek, jediného sladkovodního jezera na světě, ve kterém žijí žraloci, a přátelských lidí. Je to také země, ve které již osmým rokem slouží misionáři Nadačního fondu KMS Zbyněk a Pavla Klingerovi s dcerou Eliškou. V dubnu tohoto roku jsem měl možnost je navštívit.

Klingerovi žijí ve městě Jinotega v nádherném horském údolí. Je to nejbližší větší město směrem k indiánské rezervaci Bosawas. Právě tam totiž žije jejich cílová skupina – domorodá komunita indiánů kmene Mayangna. Když se řekne „indiáni", nesmíte si ovšem představovat domorodce v rákosových sukénkách. Tady už civilizace přece jen pokročila. Zda je to dobré či

Autor na lodi

špatné, to přenechám k posouzení jiným. Každopádně indiáni chodí normálně oblečení a nezbytnou součástí výbavy mnohých z nich začíná být mobil. Většina z nich je ovšem velmi chudá a jejich život není jednoduchý. K jídlu mají většinou jen to, co si sami vypěstují nebo vymění se sousedy. Jedinou dopravní tepnou je řeka. Ještě nedávno se po ní plavili pouze v jednoduchých loďkách vydlabaných z kmene a poháněných bidly nebo pádly. V poslední době je ti bohatší vyměnili za větší loďky s přívěsnými motory. Ani v nich ale není plavba po peřejnaté řece nikterak jednoduchá a utonutí není řídkým jevem. K nejbližšímu lékaři je to často několik dní plavby.

Starým školním autobusem

Se Zbyňkem jsme se vypravili na týden do komunit na řece Bocay a Coco. Doprovázel nás jeho přítel, domorodý pastor Fanor, který vede místní společenství ve vesnici Samasca.

Naše výprava začala ještě za tmy několikahodinovou cestou autobusem. Tak jako všechny ostatní, i náš byl starý ojetý školní autobus dovezený z USA. Jejich noví majitelé je vylepší především nablýskaným lakem a spoustou blikajících světýlek, ve kterých se tak nějak ztrácí takové zbytečnosti jako brzdovky. Sedadla jsou stále původní, dimenzovaná pro desetileté děti. Dva dospělí na nich mají skutečně intenzivní obecenství. Tedy pokud mají to štěstí, že sedí.

Vše je završeno řvoucími reproduktory s hudbou. Asi aby nebylo slyšet střídavé úpění motoru při vyjíždění horských kopců a skřípění brzd při jejich sjíždění. Ale člověk stejně alespoň cítí pálící se brzdové obložení. Motorová brzda nebo dokonce retardér se v našem stroji nevyskytují. Buď to brzdy a zařazená jednička vydrží, nebo ne. Nic není v záloze. Silnice je převážně taková lepší polní cesta, občas lemovaná propastí. Ale hory okolo jsou krásné.

Odpoledne dorazíme do města Ayapal. Tady končí cesta. Ubytujeme se v místním hotelu, který neodbytně připomíná ten z pohádky „Tři veteráni". Máme pokoj první třídy se dvěma pryčnami a dvěma hřebíky v prkenné zdi. Můžeme se i vysprchovat. Káď na dvoře s hrnečkem na polévání je k dispozici. Pokoj stojí 70 cordób na noc, což je nějakých 50 korun. Za týden při našem dalším pobytu už podražil na 80. Jediná změna, které jsem si všiml, byly nové přívěsky na klíčích se svatým obrázkem. Ale možná to paní hoteliérka brala tak nějak odhadem.

Dost lidí je tu negramotných nebo ne úplně gramotných. Několikrát během našeho pobytu se nám stalo, že nám v obchodu nebo v restauraci vrátili víc peněz, než měli. A nikdy se nikdo nenechal přesvědčit, že je to špatně. Ono celé místní hospodářství funguje tak nějak odhadem. Zapomněl jsem napsat, že je tu socialismus.

Ráno nasedáme na Fanorovu loď a vyplouváme po řece Bocay. Fanor patří k šťastlivcům s přívěsným motorem, takže nám nehrozí bidlování. Ale stejně je plavba někdy dost dramatická a jako starý vodák musím ocenit šikovnost místních lidí. Kolem řeky je krásná příroda. Pro botaniky: banánovníky, mangovníky, kokosové palmy a asi sto dalších druhů, které neznám. Pro zoology: ryby, želvy, krokodýli, leguáni, koně, krávy, tukani, papoušci, supi, kolibříci, barevní motýli a asi sto dalších druhů, které neznám. Podél řeky občas potkáváme domy ze dřeva se střechou z palmových listů.

U jednoho z nich, kde bydlí Fanorovi přátelé, zastavujeme. Je tu vidět velká chudoba, ale také pohostinnost. Dostáváme to nejlepší, co mohou nabídnout. A naše krátká návštěva končí něčím, co bude pravidlem prakticky všude, kam přijedeme. Jeden z obyvatel nás požádá o modlitby za uzdravení. Trpí zřejmě rakovinou a vypadá už hodně špatně. Vkládáme na něj ruce a po krátké modlitbě odjíždíme. Při příští návštěvě se uvidí, jestli se uzdravil, nebo umřel. Nechci být cynický, ale tak to tu prostě je. Jako v tom autobusu. Nic jiného není v záloze.

Zemřít mezi svými

Přenocujeme u dalších křesťanů v rodině muže jménem Rosalio. Celá rodina je opět velmi chudá a opět velmi pohostinná. Rosalio má pro svou rodinu k dispozici tři dřevěné domky.

Muž, který odejel zemřít domů

V jednom se spí, v druhém se vaří a ve třetím je modlitebna. Příští den před odjezdem nás zve na domácí bohoslužbu. Kromě rodiny se jí účastní též větší množství domácích zvířátek včetně prasátka. V polovině musí být shromáždění krátce přerušeno, protože na drůbež před domem podnikl nálet orel. A před odjezdem se samozřejmě modlíme za několik nemocných.

Odpoledne přijíždíme do Fanorova domu, kde budeme přespávat příštích několik dní. V domě funguje to, co už v Evropě prakticky neznáme – společné soužití několika generací celé širší rodiny. To ale nejsou jediní obyvatelé. Fanorova manželka Elida má totiž velké pomazání k modlitbám za uzdravení. Zbyněk říká, že podle jeho odhadu tak 50 procent lidí, za které se s Elidou modlil, dalo zpětnou vazbu, že byli uzdraveni. A to je něco, o čem se na řece dobře ví. Takže jen během prvního dne dorazily na loďkách dvě výpravy nemocných, od dětí až po starce, s prosbou o modlitby. To se opakovalo i v dalších dnech. Elida, a v tomto případě i Zbyněk, se za všechny příchozí ochotně modlí se vzkládáním rukou. Mnozí padnou pod mocí Ducha, z některých vycházejí démoni. Tím to ale nekončí. Fanor s Elidou pro nemocné otevřeli svůj dům, a dokonce část přistavěli, aby tam potřební mohli zůstat i po delší čas. Během našeho pobytu tam takto přebývali těžce nemocný starší muž a žena. O ženě mi Pavla po našem návratu napsala, že se nakonec zázračně uzdravila a že na základě toho uvěřilo v Ježíše šest členů její rodiny. Mužův příběh byl jiný.

Zbyněk se modlí za nemocné. Mnozí padnou pod mocí Ducha, z některých vycházejí démoni.

V noci mě vzbudil hlasitý zpěv a modlitby. Když jsem se šel podívat, co se děje, uviděl jsem nemocného muže obklopeného mnoha dalšími příslušníky jeho komunity. Dozvěděl jsem se, že muž cítí, že umírá, a tihle všichni jej pomůžou dopravit zpátky do jeho vesnice, aby zemřel mezi svými. Naložili jej do loďky a odvezli domů. A já jsem se nemohl ubránit srovnávání. U nás doma v Evropě je smrt podstatně méně společenským jevem. Dožíváme se daleko vyššího průměrného věku, máme mnohem snadnější život a daleko lepší a dostupnější lékařskou péči. Mnozí ale umírají osamělí a vzdálení od Boha. Na tomto místě je smrt daleko běžnější. Je ale také daleko běžnější, že člověk odchází z pozemského života smířený s Bohem a obklopený svou rodinou.

Malý tatínek, nebo Ježíš?

Navštívili jsme ještě několik dalších komunit, modlili jsme se za mnoho dalších nemocných a některým jsme mohli požehnat i finančně. Na jedné farmě na nikaragujsko-honduraské hranici jsme dostali jako dárek velké kusy čerstvého kravského sýra. Ve dvou komunitách jsme také s hrdostí uviděli kostelíky Moravské církve (tj. Jednoty bratrské), která kdysi přinesla do Nikaraguy evangelium. Zbyněk byl na řece naprosto šťastný a ve svém živlu. Pavla zatím doma, kromě péče o Elišku, připravovala další součást jejich misie. Ve spolupráci s Elidou Klingerovi průběžně nahrávají v dvojjazyčné španělsko-mayangna verzi lekce biblických základů. Během několika měsíců je chtějí začít distribuovat po jednotlivých komunitách, nahrané na speciálních odolných přehrávačích se solární baterií. Slibují si od toho, že i mnozí negramotní domorodci získají biblické základy a zbaví se některých herezí. Jako největší problém Zbyněk s Pavlou vnímají to, že indiáni vůbec nepoužívají ve svém jazyce jméno Ježíš a namísto toho jej opisují slovy „papang mini“ neboli „malý tatínek“.

Zbyněk a Elida se modlí za nemocné

Přijela nová výprava nemocných

Po návratu z řeky strávíme ještě několik dní u Klingerů doma. Mají spoustu neformálních kontaktů s místními lidmi, kterým přirozeně svědčí o Kristu. Pavle se otevřelo velké pole působnosti zejména mezi maminkami dětí ze školy, kam Eliška začala chodit. Zároveň ale spousta věcí není vůbec jednoduchá. I po osmi letech často narážejí na kulturní bariéry, které se těžce překonávají. Navíc v Nikaragui právě začaly protivládní nepokoje, které se z hlavního města postupně přelily až sem. A tak každý den potkáváme provládní průvody, do kterých jsou povinně nakomandovaní všichni státní zaměstnanci, i protivládní demonstranty. V době, kdy po návratu domů píšu tenhle článek, se situace stále zhoršuje. V Jinoteze dochází benzín, potraviny i pitná voda. Po celé zemi jsou desítky mrtvých. A uprostřed toho všeho se naši misionáři snaží být solí a světlem. Mysleme na ně.

Ing. Michal Klesnil je ředitelem Nadačního fondu KMS a Nadačního fondu překladu Bible. Je členem KS Praha.

Službu Klingerových můžete podpořit dle údajů na stránce Nadačního fondu KMS.

Nepokoje v Nikaragui, které byly původně reakcí na plánovanou penzijní reformu, se v následujících týdnech (tj. v květnu a červnu) dále vyhrotily. V ulicích měst vyrostly barikády a po celé zemi se konaly masové demonstrace. Účastníci protestů byli opakovaně napadáni provládními ozbrojenými gangy a vládní síly manifestující brutálně rozháněly. Neustále přibývalo zraněných a zabitých, včetně mládeže a dětí. Pokus katolické církve o zprostředkování rozhovorů mezi vládou a opozicí selhal.

Klingerovi se rozhodli, že Pavla s Eliškou zemi na čas opustí. Prosí o modlitby za ochranu a bezpečnost celé rodiny, za ukončení represí a násilí a za pokoj v Nikaragui. (red)

zprávy

Irsko povolí potraty

Irové koncem května v referendu odhlasovali zrušení zákazu umělých potratů. Pro legalizaci bylo 66,4 % , volební účast dosáhla rekordních 64,13 %. Premiér uvedl, že chce zákon prosadit do konce roku. Interrupce byly v Irsku povoleny jen při ohrožení života matky. Nyní bude možné těhotenství ukončit bez uvedení důvodu do 12. týdne.

Legalizace potratů je jednou z mnoha změn, která se v posledních cca 25 letech v Irsku odehrála. V roce 1993 Irsko dekriminalizovalo homosexualitu, o dva roky později povolilo rozvody. Před třemi lety se drtivá většina lidí v referendu vyslovila pro uzákonění sňatků gayů a lesbiček. Loni se premiérem stal homosexuál a poloviční Ind Leo Varadkar. Z chudé katolické země se stala země ekonomicky prosperující a liberální.

Britská premiérka Theresa Mayová nyní čelí tlaku, aby umožnila legalizaci interrupcí také v Severním Irsku. To je jedinou částí Velké Británie, kde se interrupce provádějí pouze v případě ohrožení života matky. Ačkoli by návrh v parlamentu zřejmě podporu měl, Mayová váhá. Riskuje totiž, že by kvůli sporu o interrupci mohla přijít o podporu severoirské Demokratické unionistické strany, kterou nutně potřebuje pro udržení své menšinové vlády.

iDnes.cz, Křesťan dnes